

מופץ
ב-17,000
עותקים

דרכי הבעל שם טוב

גיליון לשבת קודש | מאת הרב שי עמרי שליט"א

עפ"י דרכו של הר"צ ר' אשר פריינד זצ"ל

חברותא לדרך

לבוא ריק – ולתת להשם למלא

עוד מעט ראש השנה.

עוד שנה חלפה, ושוב הלב שואל: מה לקחנו ממנה? איפה התקדמנו? איפה דחקנו בעצמנו יותר מדי, ואיפה היה אפשר להקשיב קצת יותר לנשמה?

לפעמים נדמה לנו שחשבון נפש פירושו להכות על עצמנו. לבקר, לחתוך, להשפיל. אבל דרך הבעל שם טוב מלמדת אחרת: השפלות היא קרקע לעמוד עליה, לא בית לגור בו.

יהודי צריך לדעת את האמת: מצד עצמו הוא כלי ריק, תלוי לגמרי ברחמי השם. אבל דווקא משום כך – הוא יכול להתמלא. הקב"ה רוצה למלא אותו באמונה, בשמחה, בכוחות, באהבה, בנחת, בחיים טובים באמת.

זו התנועה הפנימית של הימים הללו: לבוא פשוטים, לבוא אמתיים, לבוא בלי להעמיד פנים שאנחנו מסתדרים לבד – ולפתוח את הלב לשפע שהשם רוצה לתת.

וזה גם השליחות שלנו כעת.

אם זכינו לטעום משהו מאור הדרך, אם מילה אחת בעלון חזקה אותנו, אם שיעור אחד פתח לנו נקודה בלב – אולי הגיע הזמן לא רק לקבל, אלא גם להיות שותפים.

אפשר להצטרף בתרומה חודשית, אפילו קטנה. אפשר לקחת חלק בהפצת העלונים. אפשר פשוט להרים טלפון למוקד ההפצה של הדרך ולשאול: "מה אני יכול לעשות?"

כי יש עוד יהודי שמחכה למילה הזאת. עוד לב שצריך להיזכר שהוא לא אבוד. עוד נשמה שיכולה להיפתח לפני ראש השנה.

בואו ניכנס לשנה החדשה לא רק עם בקשה לקבל חיים – אלא עם זכות להפיץ חיים.

שלכם

דרך הבעל שם טוב

מדור זה נכתב ע"י אברכי כולל 'דרך הבעל שם טוב', כי תורה אמיתית לא נשארת רק בבית המדרש – היא הולכת איתך לכל מקום

פנינים על הפרשה

עלייה ללא קריסה

והיית רק למעלה ולא תהיה למטה (כח, יג)

בפרשת הברכות מתברר היהודי "והיית רק למעלה ולא תהיה למטה". בפרשת הקלות נאמר "הגר אשר בקרבך יעלה עליך מעלה מעלה ואתה תרד מטה מטה". וצריך להבין, אם בקלות נאמר שהגר יעלה "מעלה מעלה", מדוע כשמברכים את היהודי לא אומרים לו שיזכה לעלות "מעלה מעלה" ומסתפקים בברכה הצנועה "והיית רק למעלה"?

התשובה היא שעלייה מהירה וגבוהה מדי - "מעלה מעלה" - נושאת בחובה סכנות רוחניות וגשמיות כאחד. אדם שמצליח "יותר מדי", עלול למצוא את עצמו בסכנות גדולות, משום שהצלחה מסחררת מושכת "עין רעה" ומעוררת קנאה בקרב הסובבים. כמו כן, אדם הנמצא בפסגה צובר לעצמו אויבים ושונאים הממתנים לרגע נפילתו. והסכנה הגדולה מכולן היא הגאווה ותחושת "כוחי ועוצם ידי" המשכיחה מהאדם את בוראו.

מכאן שעלייה קיצונית מדי אינה ברכה, אלא מתכון לנפילה כואבת. לכן, התורה מברכת את היהודי שיהיה "למעלה" - בדרגה יציבה ומכובדת, אך לא כזו שתוביל אותו בסופו של דבר לקריסה, וזאת בתנאי שיכיר שכל הצלחתו באה לו מאת ה' ולא יאמר בלבבו "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה".

לפי זה מובן מדוע דווקא אצל הגר נאמר "מעלה מעלה". זוהי אינה הצלחה אמיתית של הגר, אלא נסיקה זמנית ורעועה. הגר עולה גבוה מאוד כדי שהנפילה שתבוא בעקבותיה תהיה מהדהדת וכואבת במיוחד. לעומתו, הברכה ליהודי היא "והיית רק למעלה" - עלייה שיש לה המשכיות, יציבות וקיום.

המפתח לעבודת ה' בשמחה

תחת אשר לא עבדת את ה' אלוהיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל (כח, מז)

בפרשת התוכחה, התורה נותנת את הסיבה

זמני השבת			
ניסיה	יציאה	ר"ת	חיפה
18:53	19:42	20:31	
18:51	19:40	20:28	תל אביב
18:32	19:42	20:30	ירושלים
18:52	19:41	20:29	באר שבע

כולל ערב של דרך הבעל ש"ט
אנו מזמינים אתכם להצטרף אלינו ללימוד באווירה מרוממת

בית המדרש "פני אהרון", רחוב האדמו"ר מקוצק 20, בני ברק
ימי פעילות: א' - ה' | 21:00-22:30

כיבוד ושתי חמה בשפע!

בואו תהיו שותפים
זכות התורה הטוהרה יכולה להיות שלכם! אנו מעניקים אפשרות להקדיש את לימוד הערב

רפואה שלמה - עילוי נשמת יקיריכם - שפע ופרנסה

הפכו את התורה של הכולל - למגן האיש שלכם ושל משפחתכם. לפרטים על מסלולי ההקדשה 052-2258276

פרשת השבוע על פי דרך הבעל שם טוב הרב שי עטרי שליט"א

אנשי אמונה אבדו

"אנשי אמונה אבדו" - על המילים האלה נשאלת שאלה: מה הכוונה במילים "אנשי אמונה אבדו"? מה אבדו? אין אנשי אמונה? מה, אתם לא מאמינים? הרי אם אתם לא מאמינים אז מה אתם עושים פה? אנשי אמונה חיים ונמצאים; עם ישראל מאמין בבורא עולם, לכן אנשי אמונה לא אבדו. על כל יהודי שאתה רואה בבית כנסת אתה יכול להגיד בשקט שהוא מאמין, אבל בכל זאת אנחנו אומרים פה "אנשי אמונה אבדו", וזהו פלא עצום.

יתרה מכך, המילים הבאות אחרי "אנשי אמונה אבדו" הן "באים בכוח מעשיהם". באים בכוח מעשיהם? האם מי שחי אמונה בא בכוח מעשיו? על משה רבנו כתוב שאמר: "ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמור". אומר רש"י: מה פירוש "ואתחנן"? צדיקים, אף על פי שיש להם תלות במעשיהם הטובים, הם לא מבקשים מה' תן לי ותמלא את בקשתי בזכות המעשים הטובים שלי, אלא הם מבקשים מתנת חינוך. משה מבקש "ואתחנן אל ה' - לא בגלל המעשים אלא בגלל הרחמים, שהם מתנת חינוך. אז מדוע פה נאמר שאנשי אמונה באים בכוח מעשיהם? האם הם באים לבורא עולם ואומרים: "בורא עולם, יש לי מעשים, עשיתי, תרמתי, למדתי תורה, סיימתי את הש"ס"? אוי ואבוי, אם אתה מדבר ככה אז אתה כבר לא מאנשי האמונה. מי שמאמין אינו מפגין את המעשים שלו כי הוא מאמין שגם המעשים שלו זה לא הוא - אלא ה'. אז כיצד בכל זאת הם באים בכוח מעשיהם?"

להחזיר את האמונה בעצמנו ובסובבים אותנו

"אנשי אמונה אבדו" אינו מתייחס לאמונה בה'. יש הרבה אנשים שמאמינים בה' בלי סוף, "מאמינים בני מאמינים". אולם, אנשים שמאמינים בעצמם - אבדו. מדובר על האמונה בעצמי, האמונה שאני חשוב אצל ה'. הידיעה ש"אני הבן של ה' ואני חשוב אצלו כי אני הבן שלו". אדם מאמין בה', אך קשה לו לקבל שבורא עולם מעריך אותו ושכל

מילה שלו עושה רעש בשמיים.

האמונה בעצמי, שאני חשוב אצל ה', אבדה ולא רק אני לא מאמין בעצמי, אני גם לא מאמין באשתי ולא מאמין בילדים שלי. כשאדם נשאל על ילדיו, הוא משיב בייאוש "ה' יעזור להם, לאט לאט", ומדבר עליהם כמסכנים או כגרורות שמצא ברחוב. אתה לא מאמין בילדים שלך? בעם ישראל? בתלמידים שלך? באשתך? היכן נעלמה האמונה שבכל יהודי ויהודי יש אור אלוהי?

האמונה בעצמי, שאני חשוב אצל ה', אבדה ולא רק אני לא מאמין בעצמי, אני גם לא מאמין באשתי ולא מאמין בילדים שלי.

(מתוך השיחה)

עוד מעט נאמר סליחות ואדם עלול לחשוב שסליחותיו של האחר שוות יותר כי הוא יודע לכוון והוא צדיק, ואילו הוא עצמו נמצא פה רק כי לא נעים לו להיות יוצא מהכלל. יהודי יקר, הדבר הראשון שמלמדים אותך כאן הוא: תחזיר בחזרה את האמונה בעצמך. אין הכוונה לגאווה של "אני יכול" ולכוחי ועוצם ידי, אלא להבנה: אני בן של בורא עולם. אני חשוב אצלו כבן יחיד, וכל פעולה שיוצאת ממני משמחת אותו ועושה אצלו רעש גדול. הקב"ה מתפאר ואומר: "תראו את הבן שלי איך הוא מתפלל ומשתעשע". האם כשאתה פותח גמרא אתה מרגיש שעכשיו נפתחים שערים בשמיים ובורא עולם דורש שקט כדי לשמוע אותך? אומר הרב צדוק הכהן מלובלין: כשם שיהודי צריך להאמין בבורא עולם, כך הוא צריך להאמין בעצמו שהוא חשוב אצל ה' ואינו פועל לריק.

הכוח שבתוך המעשה

"באים בכוח מעשיהם" אין הכוונה שהם באים ודורשים מה' שכר על הנחת תפילין או לימוד תורה. יש מושג של "בכוח" ויש "בפועל". לכל יהודי יש בכוח, כלומר בפוטנציאל הטמון בו. הוצאה מהכוח אל הפועל פירושה הבאת הפוטנציאל הזה לידי ביטוי מעשי. כוח מסמל פנימיות, בעוד "בפועל" מסמל את הוצאתה וגילוייה כלפי חוץ.

לדוגמה, אדם שרוצה להיות חזן הולך למורה לפיתוח קול ללמוד מקאמים. המורה מבקש ממנו להדגים קטע כדי לזהות אם יש לו פוטנציאל. גם אם עדיין לא רואים בו חזן רציני בפועל, ניתן לזהות את הפוטנציאל - אותו גרעין פנימי שנקרא "בכוח". אנשי אמונה אינם באים עם המעשים עצמם, אלא עם "כוח המעשים" - הפנימיות שבתוך המעשה. מי מניע אותך בתפילה ובלימוד? מי מפעיל לך את השכל לחדש חידושי תורה? זהו בורא עולם. אנשי האמונה באים עם הכוח הפנימי והאלוקי שנמצא בתוך מעשיהם.

בנוסף, הם "גיבורים לעמוד בפרץ". פרץ זו פרצה, לכולנו יש פרצות. פרצה, פרושו של דבר - חור. כנאמר: "פרצה קוראת לגנב" - לכולנו יש נפילות, ככתוב: "שבע ייפול צדיק וקם" ולנפילות האלה קוראים פרצה. כמו חומה שנפרצה, שנפתחה. למה הכוונה? כשאדם נופל נפרצת אצלו חומת הגבולות. בדרך כלל בן אדם שנפרצו אצלו החומות, דהיינו שהוא חווה נפילה, מה הוא אומר לעצמו? "יאללה, כבר נפילתי, אני כבר לא מתאים, אני לא ראוי, תמות נפשי עם פלישתים, כאשר אבדתי, אבדתי ואם כבר נפילתי בוא ניפול עד הסוף". אתם יודעים מה נאבד לנו? ההתגברות. לכולנו יש פרצות ונפילות ולכן כאשר אדם נופל והגבולות נפרצים אצלו, הוא עלול להתייאש מעצמו וליפול עד הסוף. אותם גיבורים שיועדים לעמוד בפרץ הם אלו שגם כשקורית אצלם נפילה, הם עוצרים את עצמם ולא נותנים לנפילה לגרום הידרדרות נוספת.

לפני שהתחננתי, אמר לי מדריך חתנים שכל חתן חווה ירידה לאחר החתונה. כבחור ישיבה יש לך מסגרת, ראש ישיבה ואווירה של עלייה מתמדת בלימוד, בתפילה ובמידות. לאחר החתונה, המציאות דורשת הקשבה לרעיה על ענייני יומיום - שעות שבהן יכולת להספיק גמרות ומפרשים. כל חתן מאבד את התנאים והחממה שהיו לו, וחווה נפילה. חתן רציני אינו אדם שלעולם לא נופל, שהרי כולם חווים ירידה, אלא אדם שיוע לעצור את הירידה ולא להתייאש. אז אמר המדריך חתנים, מי נקרא חתן רציני? לא חתן שלא נופל כי לכולם אחרי החתונה יש איזושהי ירידה, אלא הוא יודע לעצור את הירידה. גיבורים לעמוד בפרץ - מלשון גבורה שגם כשהיה פרץ, היינו גם כשיש נפילה, כישלון - הנפילה הזאת לא גורמת לו לעוד דרדור, לעוד נפילה, אלא הוא עומד בפרץ, הוא עוצר את עצמו: "אוקיי, נפילתי, אבל אני לא אתן לעצמי עוד נפילה".

וזו הגבורה, רבותי, אני לא מאמין שיש כאלה שלא נופלים, כדכתיב: "שבע ייפול צדיק וקם".

ובכן, מה דורשים מאתנו באלול? שמהיום לא ניפול? ממש לא, אין כזה דבר שאדם לא ייפול. אבל האם אתה יודע לעצור את הנפילה שלך? לשים לעצמך סטופ? לעצור?

כפי שקרה לתנא אלישע בן אבויה שחווה את הנפילה ועזב את הכל. הוא התייאש לגמרי ונשבר עד הסוף.

לדון לכף זכות

דוחים את הגזרות: לרוב מסבירים שהצדיק מבטל את הגזרות שגזר ה', אך אפשר לפרש שהם דוחים את הגזרות של עצמם כלפי אחרים.

ננקוט דוגמה, חבר נכנס לך לחדר ופתח לך את הארון. הוא הוציא לך מהארון דברים אישיים ללא רשות או סמכות. ואתה כועס: "מי שמך לאיש שר ושופט לשלוח יד בארון שלי?" ואז אתה גוזר גזרה בראש: "אני מוחק אותו". "דוחים את הגזרות"

להזמנת הרב לשיעורים

חייגו: 055-9814913

מכון
נושאים
לפחיתות

אמונה | שלום בית | חינוך ילדים | תקשורת בין אישית | נפש האדם ועוד...

מטפלת
רגשית

052-5732470

זו ההתיימה שלך לגאולה בקרוב כתב שותפות

בא והצטרף לשליחותו של הרב שי עטרי שליט"א

כי הזמן לפעול הוא עכשיו!

בוחרים עכשיו כתב שותפות לשנה החדשה
יחד עם הרב
זוזכים למגוון הטבות

1 שותפי הדרך

₪ 180

2 מחזיקי הדרך

₪ 360

3 בוני הדרך

₪ 505

4 עמוד ה-1000
יד ביד

₪ 1,000

5 כל אור גדול מתחיל בצעד אחד
ידידי הדרך
כל שותפות תתקבל בברכה

אחיי ורעי היקרים,

אני רוצה אתכם איתי יד ביד

לפרטים ולהטבות, חייגו:

052-2258276 / 055-9814913

שנדבקו לכיסאות. הוא קיבל זאת על עצמו במסירות נפש. לאחר חצי שנה, כשהתקשרו לברר עליו, סיפרתי על יראת השמיים שלו ועל מסירותו העצומה לניקיון בית המדרש באהבה. המשפחה התפעלה עמוקות, ותוך חמש פגישות הוא זכה לשידוך עם בחורה בריאה לחלוטין. בורא עולם אינו משיב ריקם את אלו הדואגים לזולת ולמקום משכנו.

ולמחסה ביום זעם

"ולמחסה ביום זעם" - כשאדם נמצא בכעס וכולם נוטים להתרחק מ"הקריזונר", אנשי האמונה משמשים לו למחסה ולהגנה. הם ניגשים אליו, מרגיעים, מציעים לו אוזן קשבת ושתייה, ומדברים על ליבו. לדעת להרגיע אנשים בשעת כעס זו עבודה רוחנית עצומה הנדרשת מאיתנו בחודש אלול.

"זועכים אף בלחשם" - הם מנמיכים את הכעס באמצעות דיבור בלחש ובשקט. כפי שכתב הרמב"ן: "תתנהג תמיד לדבר כל דברך בנחת... וזכה תינצל מן הכעס".

הלכות שופר מלמדות ש"כל הקולות כשרים", משום שהעיקר אינו היופי או העוצמה של הקול, אלא הכוונה הפנימית המושקעת בתקיעה. כך גם בתפילה, הטונים הגבוהים והצעקות אינם תפילתם של אנשי האמונה היא עדינה ובלחש, אך דווקא מכוח פנימיותם הם עוצרים את החימה והדינים בשמיים.

סיכום: מים שקטים חודרים עמוק

הסליחות אינן מתמצות בסלסולי החזן ובהתרגשות חולפת. השאלה המרכזית היא עם איזו קבלה ונקודת עבודה אדם יוצא לקראת השנה החדשה - נקודה של התחזקות בין אדם למקום או בין אדם לחברו.

אסיים בזיכרון ילדות: כשהייתי ילד כבן שש, נהגתי ללכת עם סבי יהודה זצ"ל באשמורת הבוקר של חודש אלול לבית הכנסת בראש העין, שם שימש כמורי. כשהיינו לבדנו בבית הכנסת הריק, הוא היה פותח את הסליחות בטון נמוך: "ישן אל תירדם...". לאחר מספר בתים הוא היה פורץ בבכי חרישי לעצמו. עד היום, כדי להתעורר באמת בסליחות, אני משחזר את אותה מנגינה שקטה ואת דמותו של סבי. "זועכים אף בלחשם" - דווקא הלחש והמים השקטים הם אלו שחודרים עמוק לנשמה ופועלים את פעולתם.

שתהיה לכולכם שנה טובה ומתוקה.
שבת שלום

משמעו לעצור לרגע, קודם כל תשב עם החבר, תדבר איתו, תברר בדיוק מה אירע, אולי יש משהו שאתה לא יודע. מיודענו ניגש לחבר:

- "שלומי, יש לך שתי דקות בשבילי?"
- "כן".

- בוא שנייה לצד נשוחח מתחת לעץ".

הם מתיישבים מתחת לעץ והוא ממשיך: "שלומי, אני יודע שנכנסת היום לחדר שלי, פתחת לי את הארון ושלחת יד לדברים האישיים שלי. אני יכול לדעת למה?"

- "אם שאלת, אני אענה לך, היום בצהריים ראיתי בחור שיצא מהחדר שלך עם שטר של 200 שקל. אני חשדתי בו. הלכתי אחריו, ואמרתי לו שראיתי אותו ויש לו שתי ברירות או שהוא מחזיר את השטר או שאני מדווח עליו ואותו בחור אמר לי שהוא מוכן להחזיר, אבל שלא אספר שזה הוא. אז נכנסתי לחדר שלך ושמתתי את ה-200 שקל בין הבגדים".

לולא בירור זה, הוא היה גוזר את דינו לשוא.

אנשי אמונה דוחים החלטות פזיזות, מגלים איפוק, ובוחנים כיצד ניתן לדון לכף זכות גם במצבים שבהם הנטייה היא להעניש מיד.

היו לנו לחומה

"היו לנו לחומה" - אנשי אמונה לא דואגים אך ורק לעצמם, לתורה שלהם ולתפילות שלהם. בניגוד לאלו השקועים רק בספר המוסר שלהם ומתעלמים מחבריהם שנותרים ללא חברותא, אנשי אמונה מהווים חומת מגן לאחרים. הם דואגים להעיר חברים לתפילה, מזמינים אותם ללמוד יחד ומגלים אכפתיות אמיתית.

כשהייתי בישיבה, היה בחור קטוע יד. למרות מצבו, הוא נהג להכין במסירות ארוחות בחדר האוכל עבור בחורים חולים ונושא אותן ביד אחת עד לפנימייה. אם בחור נעדר, הוא היה מיד מתקשר לדרוש בשלומו. הבחור הזה היה מתמיד ועצום בלימודו, ופעל חסד בשקט ובצנעה. יום אחד בא אב לחפש שידוך לבתו וביקש את הבחור הלמדן ובעל המידות הטובות ביותר. המלצתי עליו, אך האב נבהל ממראהו החיצוני וברח. אולם הבת, ששמעה על אצילותו, עדינותו וגדולתו, התעקשה להיפגש עמו וזכתה להתחתן עם "ספר תורה חי". מכיוון שהוא דאג לאחרים - בורא עולם דאג לו.

סיפור דומה אירע עם תלמיד אחר שסבל ממחלת הנפילה ונתקל בקשיי שידוכים. הצעתי לו לקבל על עצמו עבודה: לשטוף את בית המדרש פעמיים בשבוע, להרים סטנדרים ולגרד מסטיקים

בידיים שלך לשמח אנשים!

הצטרף גם אתה

להפצת העלוניים של דרך הבעל שם טוב

052-2258276 | אברהם: 055-9814913 | office@baderech.co.il

ספרים:

סיפור 82

כי לקח טוב נתתי לכם פרק א'

זהו ספורי של משפחת ריזון, משפחה של עולים תמימים ויראי שמים שעלו ארצה מתימן מתוך מסירות נפש, כשהם מותירים מאחור סכנות ופרעות על אף האזהרות כי הארץ הנדשה עלולה לקרר את אש האמונה ולהעמיד בנסיון את שמירת המצוות, הם בחרו לעלות לארץ הקדש. בתוך משפחה זו זרח אור מיוחד – נער צעיר, עליו של ממש, העונה לשם מוסא (משה). בגיל 14 הוא כבר היה בקיאה בחמש עם טעמי המקרא ובגביא. פאותיו המסלסלות, עדינות וגאונותו האירו את סביבתו. מוסא נכנס ללמד בישיבה קטנה בעיר חולון, ושם עשה חיל, תפס את סגיות הגמרא והמשנה בקלות, ואף ניחן בחן מיוחד וברגלים קלות כאילה כשהיה רוקד לכבוד התורה.

אולם, יצר הרע, היודע לעטות אצטלה של חביבות, החל לטוות את רשתו. מוסא היה בחור חברותי מאוד, וחברי השכונה התיכונים הולו למשך אותו לבלוים, "על האש" ולמסבות בסופי השבוע. לאט לאט, ממוצאי שבת אחד למשנהו, החדרו לראשו הטהור שירים זרים, מראות רחוב ופתוים. ראש הישיבה, שזהה את הפוטנציאל העצום, בקש להעלותו לישיבה גדולה, אך מוסא, שכבר היה שבו ברוחות הרחוב, סרב להתחייב. חבריו לשכונה לעגו לו ולפאותיו, ולחצו עליו להשתחרר מ"על הברזל" של התורה. בבין הזמנים של חדש אב, הגיעה הנפילה הכואבת – מוסא נזז את פאותיו. סבו הצדיק, סלימו, חרד למראה נכדו, התחנן בפניו שישמר מן החברה הרעה ויפסיק להתרועע עם החברים הפוזזים, הוא הבטיח לו בדמעות: "מוסא, אני מבטיח לך שתפלוטי לא יחזרו ריקם, השם לא יותר עליך!"

מוסא לאט לאט התרחק כליל מספסל הלמודים, הוא שקע בבלוים עם החברים, יצא למסבות בתל אביב,

אלכוהול ורקודים לתוך שעות הלילה המאחרות ושבו לביתו שכור לפנות בקר. למרות התרחקותו מדרך התורה והמצוות, ההשגחה העליונה לא הרפתה ממנו. יום אחד, החליטו החברים לצאת לטיול אהלים במדבר יהודה. באישון לילה, בעודו שוכב בשק השנה, הרגיש מוסא לפתע תנועה חלקה על גופו. הוא פקח את עיניו ונחרד לגלות נחש מדברי צהב ומסכן זוחל עליו. באימה עצומה הוא הורה לחבריו לקפא במקומם. בעוד הנחש עובר מאחד לשני ושם אליו, נזכר מוסא בדמותו של סבו היקר ובמלותיו הכואבות ובאותו רגע הוא הבטיח לבורא עולם ממעמקי לבו: "אבא שבשמים, אם תוציא אותי מפה בחיים – אני מבטיח לך שאני חוזר ליישיבה!" הנחש הסתלק מיד, אך עם בקר, מוסא שכח את הבטחתו כלא היתה.

זמן קצר לאחר מכן, נסעה החבורה לכפר קאסם במטרה לרכש רכב. הם נכנסו ללב הכפר, ומיד החל מטר אבנים כבד לנחות על רכבם מגגות הבתים. סכנת חיים של ממש עמדה מול עיניהם של הצעירים, שידעו כי לינץ' הוא רק ענין של שניות. מוסא המבעת שוב זעק להשם: "אם אני יוצא מפה חי, אני חוזר ליישיבה!". הנהג הצליח לחלץ את הרכב בעור שניו, אך שוב – מוסא שב אל ביתו, ספר לסבו על "הנס", ואטם את לבו. סבו הוכיח אותו בכאב: "השם מחפש אותך, תתעורר! כמה פעמים אתה רוצה שיעשה לך נס?!"

השגחת הבורא הצילה את מוסא פעמים ממות בטוח, אך כשהלב אטום – ההבטחות פורחות באויר. **עד מתי תוכל מדת הרחמים להמתין לו בטרם תכה מדת הדין הבלתי מתפשרת?**

המשורר יבא בעז"ה בשבוע הבא

הרב הוא ידיד אמת

באחד הימים ישבו החסידים בבית מדרשו של רבי שמחה בונים אלתר והקשיבו לדבריו הקדושים.

הרבי דבר אתם על נושא חשוב מאוד – שדוכים.

החסידים ידעו שכאשר מגיע הזמן להקים בית בישראל, לפעמים קשה מאוד להחליט.

יש הרבה שאלות, הרבה מחשבות, ולא תמיד יודעים מה נכון לעשות.

הרבי הביט בחסידים ואמר:

"שמעתי בשם רבי מנחם מנדל מקוצק, שההכרעה בעניני שדוכים היא דבר קשה מאוד. אפילו לרבי לא תמיד קל להכריע בזה. רק ידיד אמת יכול לתת עצה נכונה ואמתית בנושא כזה."

החסידים הקשיבו בדריכות.

ואז המשיך הלב שמחה ואמר בחיור:

"אבל חכמים וחסידים יודעים שאין בעולם ידיד אמת גדול יותר מן הרבי... כי הרבי רוצה באמת רק את טובתו של האדם."

באותו רגע ישב שם בחור צעיר שהיה מבבל מאוד בענין שדוך שהציעו לו הוא פחד לטעות ולא ידע מה להחליט.

אחרי ששמע את דברי הרבי, נרגע לבו.

הוא הבין שלא צריה להשאר לבד עם ההתלבטיות, ושאפשר לפנות לאדם נאמן ואוהב שרוצה באמת בטובתו.

כעבר זמן מה זכה אותו בחור להקים בית מלא תורה, שמחה וחסד.

להאזנה לספור בקו "ילדים בדרך" חינו 08-9190090 ובחרו את מספר הספור המופיע בענן שמעל הכותרת

במחיר קטן אחד בלבד
פותחים את הקודם
לכל בני הבית!

שותפות בהחזקת הקו:
19 ₪ בלבד

מאות אלפים את הקו של הרב יזם
להצטרפות חייגו:
1700-111-220

מספר הקו ללא פרסומות!

